

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **O.K.**, nar. , státní příslušnost , t. č. v , zastoupeného JUDr. A. Z., obecnou zmocněnkyní, bytem L. 153, Č. T., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 05. 2014, č. j. OAM-98/LE-BE02-PS-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 05. 2014, č. j. OAM-98/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 18. 09. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, 2420/2011 Sb. NSS (text veškerých rozhodnutí NSS je publikován na webu www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že „při výkladu pojmu

„veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení“, a na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, kde se konstatuje, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“*. V této souvislosti pak podle rozšířeného senátu NSS skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Žalobce rovněž poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“), který judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (rozsudek ze dne 04. 12. 1974 ve věci C-41/74 Van Duyn, bod 18); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně. Přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů Unie (rozsudek ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 27). Nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti (rozsudek ze dne 27. 10. 1977 ve věci C-30/77 Bouchereau, bod 35).

Žalobce připouští, že porušil svou právní povinnost a pobýval na území ČR nelegálně, porušení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ale dle jeho názoru nepředstavuje dostatečně závažnou hrozbu týkající se základního zájmu společnosti. Skutečnost, že chováním žalobce došlo ke skutečnému, aktuálnímu a dostatečně závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, žalovaný neprokázal a náležitě nezdůvodnil. Pro tyto velmi závažné vady je podle žalobce napadené rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž podotýká, že v případě povolení vstupu na území se bude zdržovat na v žalobě specifikované adrese.

Žalovaný má naopak za to, že ve svém rozhodnutí náležitě popsal skutkový stav (tento skutkový stav není žalobou zpochybňován) a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je vyličen konkrétní dlouhodobé chování žalobce v minulosti, které žalovaného vedlo oprávněně k závěru o hrozícím nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek v ČR. Žalobce konkrétně v roce 2002 přicestoval na týdenní turistické vízum, od té doby v ČR nelegálně pobývá, aniž by požádal o povolení k pobytu. Ztrátu pasu v roce 2005 nikde nenahlásil, následně mu bylo dne 25. 09. 2005 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, dne 15. 11. 2005 mu byl v trestním řízení za trestný čin maření výkonu tohoto úředního rozhodnutí uložen trest vyhoštění a rozhodnutím ze dne 16. 04. 2014 byl žalobce znovu správně vyhoštěn na dobu 4 let. Žalobce porušil i povinnost se zdržovat na adrese, kterou uvedl, opakovaně porušoval povinnost osobně se hlásit na Policii ČR až do vycestování až byl nakonec zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro existenci nebezpečí dalšího opakovaného závažného porušování uložených povinností a právních předpisů. Důvody obav z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce uváděné v napadeném rozhodnutí nejsou podle žalovaného pouze všeobecné, ale naopak zcela konkrétní a individualizované ve vztahu k osobě žalobce a jeho životní situaci. Z odůvodnění též plyne absence bydliště, zázemí a zaměstnání žalobce na území ČR. Z hlediska § 46a zákona o pobytu cizinců přitom postačí i jen důvodná domněnka o možném nebezpečí pro veřejný pořádek a její předpoklady jsou podle žalovaného v důsledku povahy a závažnosti popsaného chování s přihlédnutím k opakovanosti protiprávního jednání žalobce naplněny. Žalovaný uvádí, že se seznámil s celkovou osobní a rodinnou situací žalobce, jeho věkem a zdravotním

stavem a že v napadeném rozhodnutí popsal opakované a dlouhodobé porušování českého právního řádu ze strany žalobce, nerespektování pravomocných správních rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, pravomocně soudem uloženého trestu vyhoštění i uložených zvláštních opatření za účelem vycestování. V této souvislosti se žalovaný dovolává rozsudku NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, v němž bylo v případě cizince, který byl odsouzen k trestu vyhoštění, přesto nadále pobýval na území, ztratil cestovní pas a nikde to nenahlásil a pracoval bez povolení na stavbách, konstatováno, že taková jednání „*ve svém souhrnu představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocně uložených trestů v trestním řízení a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky.*“ Nebezpečím ze strany žalobce pro bezpečnost ČR se žalovaný zabývat nemusel, neboť to nebylo důvodem zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí podle žalovaného není ani v rozporu s čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíka, jak žalobce bez jakékoliv konkretizace namítá. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V průběhu jednání účastníci setrvali na svých písemných stanoviscích, žalobce pouze doplnil, že má možnost pobývat u své sestřenice, která mu přislíbila zaslání písemného stanoviska, jež žalobce doplní jako důkaz během cca dvou dnů. Žalobce má za to, že by mu měla být dána ještě šance a také poukazuje na skutečnost, že náklady, které musí hradit za pobyt v ZZC, jsou nepřijatelně vysoké. Žalovaný oproti tomu poukázal na skutečnost, že žalobce již v minulosti uložené opatření zdržovat se na ohlášené adrese porušoval a že zde není žádná záruka, že by tuto povinnost splnil. Navíc uložení takové povinnosti není předmětem tohoto řízení.

Krajský soud v Praze zamítl návrh na doplnění dokazování písemným stanoviskem sestřenice žalobce, jednak z důvodu, že s ohledem na krátkost lhůty pro rozhodnutí soudu již nelze vyčkávat na jeho doručení a jednak s ohledem na skutečnost, že možnost pobytu u sestřenice žalobce v předcházejícím správním řízení neuplatňoval a jedná se tak o nepřijatelné novum.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo v návaznosti na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15. 04. 2014, potvrzující možnost jeho vycestování na , rozhodnutím ze dne 16. 04. 2014 uloženo správní vyhoštění na dobu 4 let a současně stanovena povinnost zdržovat se na žalobcem uvedené adrese , každou změnu adresy nejpozději následující den nahlásit Policii ČR a pravidelně každou středu v 10:00 hodin se osobně hlásit na pobočce Policie ČR na adrese Křížíkova 12, Praha 8. Důvodem uloženého správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce nemá na území ČR povolen pobyt a ani o něj nikdy nežádal, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez víza od 26. 11. 2005 a že nerespektoval předchozí uložená vyhoštění. Bylo totiž zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 25. 09. 2005, č. j. SCPP-2341/PH-OPK3-SV-2005, uloženo správní vyhoštění v délce tří let a následně byl žalobci uložen trestním příkazem ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 103 T 244/2005, také trest vyhoštění v délce tří let, přičemž byl vyzván k vycestování nejpozději do 25. 11. 2005. Dále ze spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 09. 05. 2014, č. j. KRPA-183181-8/ČJ-2014-000022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů, a to z důvodu, že porušil zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to pravidelně se hlásit každou středu na oddělení cizinecké policie, neboť se ve dnech 23. 04. 2014, 30. 04. 2014 a 07. 05. 2014 na oddělení nedostavil, a též porušil povinnost ohlásit změnu adresy pobytu, protože dne 07. 05. 2014 policejní hlídka na ohlášené adrese nezjistila, že by tam žalobce pobýval.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR učiněné dne 16. 05. 2014 v zařízení pro zajištění cizinců žalobce uvedl, že po rozchodu s manželkou na se chtěl podívat za svým otcem, který žil v ČR, přijel sem v roce 2002 na týdenní turistické vízum a již zde zůstal. Peníze na vyřízení dokladů k pobytu předal „klientovi“, avšak ten odjel a nic nevyřídil, takže tu žalobce zůstal bez dokladů a bez peněz. S návratem na již nepočítal. Po celou dobu v ČR pracoval nelegálně jako dělník na stavbách. V roce 2005 ztratil pas a nahlásil to až v roce 2014. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že na žije jeho otec i matka, jeho dcera i bratr. V ČR žije jeho sestra. V pohovoru však uvedl, že jeho sestra žije na . V ČR má podle svých slov hodně známých, a protože je zde jiná úroveň civilizace a dají se zde vydělat peníze na živobytí, chce zde žalobce zůstat. Dne 21. 05. 2014 bylo v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, nejdéle však do 18. 09. 2014.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správního vyhoštění i vyhoštění uloženého v trestním řízení a opakované nevycestování z území ČR včetně opakovaného neplnění zvláštních opatření za tímto účelem mu uložených.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Přitom žalobce byl za odpovídající trestný čin podle předchozí trestněprávní úpravy dokonce již odsouzen a pokračoval v maření i ve vztahu k soudem uloženému trestu vyhoštění. Takové jednání je jednáním zjevně nežádoucím, samo o sobě s největší pravděpodobností představuje další pokračování trestné činnosti žalobce ve smyslu § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a mohlo by vést orgány činné v trestním řízení, pokud by se věci začaly zabývat, ke vzetí žalobce do tzv. předstižné vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu. Za těchto okolností je tedy evidentní, že pokračující ignorance žalobce ve vztahu nejen k normám upravujícím pobyt cizinců na území ČR, ale od roku 2005 též ve vztahu k odsuzujícímu rozsudku v trestním řízení, plně odůvodňuje zcela reálnou obavu, že žalobce bude i nadále pokračovat v intenzivním narušování veřejného pořádku tím, že nebude reflektovat pravomocná rozhodnutí správních orgánů a soudů ČR a bude na území ČR i přes její jednoznačně vyjádřenou vůli nadále setrvávat a vyhýbat se svému odchodu.

Soud shodně se žalovaným považuje i pro tento případ za plně aplikovatelné závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou dosti blízké. Byť žalobce na rozdíl od judikované věci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 103 T 244/2005, odsouzen k trestu vyhoštění pouze na 3 léta (NSS: 10 let), nemá na území ČR žádné blízké rodinné příslušníky (NSS: družka). Ve zbylých ohledech se oba případy jeví být zcela srovnatelné.

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek ČR učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. V napadeném rozhodnutí soud ověřil, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2002 na týdenní turistické vízum a aniž by cokoliv učinil pro legalizaci svého dlouhodobého pobytu, zůstal v ČR bez přerušení až dodnes. Kromě prvního týdne pobytu tak žalobce na území ČR pobýval po celou dobu bez potřebného oprávnění. Žalobce také údajně již v roce 2005 ztratil cestovní doklad, avšak nikde to nenahlásil. Dne 25. 09. 2005 bylo žalobci vydáno první správní vyhoštění a byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 25. 09. 2005 do 25. 09. 2008. Žalovaný též zjistil, že žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 103 T 244/2005, uložen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí trest vyhoštění. Dne 16. 04. 2014 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění, tentokrát na dobu 4 let. Žalobci byla stanovena povinnost pravidelně se hlásit každou středu v 10:00 na oddělení cizinecké policie, avšak ten tuto povinnost ve dnech 23. 04. 2014, 30. 04. 2014 i 07. 05. 2014 nedodržel. Žalobce také odmítl uvést adresu, na níž od 01. 05. 2014 bydlí. Žalobce uvedl, že se v ČR živil příležitostnými brigádami a že chce vycestovat na , kde vlastní (nyní prázdný) rodinný dům a kde má rodiče, bratra a dceru, s tím, že na vycestování disponuje i finančními prostředky. Žalobce též zmínil, že na území ČR nemá osobu, vůči které by ukončení jeho pobytu mohlo být nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života.

Jestliže žalovaný všechny tyto skutečnosti uvedl v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, jež mají oporu ve správním spise, je znovu opakoval v rámci své právní úvahy. Jestliže uvede, že na základě konstatovaných skutečností dospěl k určitému právnímu závěru, je nade vši pochybnost zřejmé, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takto vystavěné odůvodnění, není na závadu; může být ve výsledku sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), nicméně stále půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

Ze shora uvedených důvodů soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť úspěšnému žalovanému v řízení před soudem žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 08. července 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková